

ANNA BREITHOLTZ MONSÉN

KUOLEMA LINNASSA

 Lina Lantz
-DEKKARI

KUOLEMA LINNASSA

ANNA BREITHOLTZ MONSÉN

KUOLEMA LINNASSA

Ruotsin kielestä kääntänyt

Jänis Louhivuori

minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI

www.minervakustannus.fi

Ruotsinkielinen alkuperäisteos
Anna Breitholtz Monsén: *Slottet*
© Anna Breitholtz Monsén, 2022

Suomenkielinen laitos
© Minerva Kustannus, 2024
Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Suomennos: Jänis Louhivuori

Kansi: Jatta Hirvisaari / Taittopalvelu Yliveto Oy
Ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-851-3
Painettu EU:ssa

Tuulilasinpyyhkijät kitisivät. Röntäsade piiskasi sivuikkunaa, ja lumikiteet sulivat ennen kuin ehtivät liukua lasin alareunaan. Lizette kiinnitti farkkutakkinsa kaksi ylintä nappia. Talvitakki oli jäänyt kampaamoon, eivätkä he olleet jaksaneet koukata sen kautta keskellä yötä. Metsässä olisi kylmä. Hirvittävän kylmä. Mutta Lizette ei valittaisi. Jonas oli sanonut luottavansa häneen ja ottanut siksi hänet mukaan.

Lizette vilkaisi sulhastaan. He olivat tavanneet ensi kertaa neljä kuukautta sitten. Rypyt miehen silmien ympärillä olivat syventyneet, ja hän näytti pimeässäkin vanhalta. Hän kiristeli leukaperiään ohjauspyörän takana ja ajoi niin kovaa, että Lizette joutui ottamaan tukea kojelaudasta myötäillessään auton heilahduksia. Jäätä tiellä. Huono näkyvyys. Metsässä oli luultavasti villieläimiä.

”Miksi moinen hoppu juuri tänä yönä?” Lizette kysyi. ”Sää ei ole tosiaankaan...”

”Ei nyt, beibi”, Jonas sanoi.

Lizette puri hammasta Jonaksen nimittäessä häntä beibiksi. Hän oli neljäkymmenenkolmen ja Jonas huomattavasti vanhempi, vaikka he klähmivätkin toisiaan kuin vastarakastuneet teinit. Hellittelynimi kuulosti turhamaiselta ja epätoivoiselta, ja Jonas oli käyttänyt sitä useammin saatuaan tietää, että hänellä oli toisessa silmässä kaihi kuin todisteena hänen iästään.

Rypyt Jonaksen kasvoilla viittasivat haavoittuvaisuuteen, joka sai Lizetten pysymään miehen luona. Arpien ja tatuointien alla oli hauras ja pehmeä olento. Hän saisi Jonaksen vielä muuttumaan. Jonas oli hyvä mies hänen aiempiin kumppaneihinsa verrattuna. Hänen kihlasormuksensa oli maksanut varmasti usean kuukausipalkan verran, vaikkei se ollut uusi. Jonaksella ei ollut velkoja eikä ongelmia alkoholin kanssa, ja mies pystyisi pitämään hänestä huolta.

Lizette vilkaisi salaa nysiksi purtuja kynsiään ja sormusta. Hänen täytyisi pinnistellä enemmän. Hän ei saisi tuottaa pettymystä.

Tienviitta sukelsi esiin, sitä hädin tuskin näki pimeässä. Sindsta-holm 4.

”Siinä!” Lizette sanoi, koska Jonas näytti olevan ajatuksissaan.

Jonas teki äkkijarrutuksen ja kääntyi. Auto liirasi jäällä, mutta Jonas suoristi sen ennen kuin se ehti luisua ojanpenkkaan. Soratie, jolle he olivat kääntyneet, oli täynnä kuoppia ja oksia, jotka pakottivat hidastamaan vauhtia.

Lizette erotti kauempana edessä tiepuomin, joka oli lukittu paksulla ketjulla.

Jonas jarrutti ja pamautti rattia nyrkillään. ”Hänen piti jättää se auki. On se vaan saatana, kun joutuu tekemään kaiken itse.”

Kun Jonas hyppäsi autosta ja avasi takaluukun etsiäkseen sieltä pulttisakset, Lizette meni nostopuomin luo. Ketjun riippulukko oli auki. Puomi oli raskas eikä automaattinen, mutta Lizette sai sen työnnettyä ylös ilman Jonaksen apua. Hänen käsivarsiensa lihakset kiristivät treenin jäljiltä, ja hän värähti, kun teräspuomin jäinen kylmyys tunkeutui käsineiden läpi. Lizette nosti puomin käsivarret vapisten, ja kun Jonas oli ajanut sisään, Lizette kiirehti hänen viereensä lämmitetyille etupenkille.

Viitisenkymmentä metriä puomin jälkeen he ohittivat mökin. Lizette säpsähti ja laski kätensä miehen käsivarrelle, kun mökin ikkunaan syttyi valo. Heidän oli täytynyt kuulla auton äänet.

”Ota iisisti”, Jonas sanoi. ”Lainasin auton kaverilta.”

He katselivat taloa taustapeilistä. Pian lamppu sammui taas.

Auto töyssähteli ja keinahteli kuoppaisella tiellä metsän ympäröidessä heitä molemmilta puolilta. Autonvalot valaisivat vain parin metrin verran tiheää metsikköä jääriitteen peittämän ojan takana.

Lizette oli näkevinään metsässä liikettä ja kääntyi katsomaan taakseen. Oliko siellä saksanhirvi? Takavalojen punaisessa hohteessa näkyvä soratie oli kuitenkin autio.

”Helvetti!”

Jonas teki äkkijarrutuksen. Tien toisessa reunassa seisoj pienen kuorma-auto ja kontti. Auton tuulilasi oli jäässä. Sen takana oli kaksi

latvialaisilla kilvillä varustettua autoa.

Lizette nojautui eteenpäin nähdäkseen paremmin. ”Ovatko ne jo kaivamassa?”

Jonas peruutti takaisin kiemurtelevalla tiellä renkaat ojanreunaa viistäen. Hän kääntyi, kun näkyviin tuli pienempi polku, ja pysäytti auton niin äkillisesti, että Lizette heilahti penkillä. Jonas kääntyi takapenkkiä kohti ja otti sieltä työhanskat ja Lizetten ostamat jättesäkit.

”Odotä tässä”, hän sanoi ja katosi puiden sekaan. Hän otti mukaansa lapion, jonka Lizette oli nähnyt takaluukussa.

Hetken kuluttua mies palasi takaisin jättesäkki olallaan. Hän liikkui varovasti ja vilkuili ympärilleen, vaikka tie oli tyhjä. Lizette nousi ulos kylmyyteen ja tukahdutti halunsa oksentaa, kun Jonas ojensi jättesäkin hänelle.

”Pidä tätä. Unohdin taskulampun”, Jonas sanoi ryhtyen penkomaan tavaratilaa.

Lizette oli toivonut loppuun asti, että kyse olisi vain pelkistä puheista, jonkinlaisesta testistä. Ettei olisi mitään ruumista, joka täytyisi siirtää.

Hän yritti näyttää välinpitämättömältä pidellessään säkkiä. ”Mikset kiikuta jätteitäsi kierrätykseen, niin kuin muutkin tekevät?”

Jonas murahti jotain epäselvää, mutta hänen silmänsä tuikkivat niin kuin silloin, kun hän oli tyytyväinen Lizetteen. Lizette keräsi merkkejä Jonaksen hellyydestä ja kertasi niitä mielessään ennen nukahtamista. Jonas ei turhia hölöttänyt, niin kuin ei varmaan kukaan mies. Lizette otti sen, minkä sai.

”Tuohon suuntaan”, Jonas sanoi osoittaen metsää toisella puolella: polkua korkeiden, paljaiden puiden välissä. Hänen äänensä kuulosti nyt innokkaalta, miltei hurmioituneelta.

Jättesäkin sisältö oli paljon painavampi kuin Lizette oli odottanut, ja muovi oli liukasta. Jonas oli luultavasti raahannut sitä märässä heinikossa. Lizette yritti pitää otteensa säkistä, mutta kun hän suoristi käsilaukkuaan, säkki luiskahti hänen kädestään ja tömähti maahan. Ääni sai hänet värähtämään. Luunpalaset rahisivat ja kalahtelivat toisiaan vasten. Jonas otti säkin kantaakseen, kun Lizette jäi jälkeen.

Kylmyys ei enää vaivannut, kun hän kiirehti pysyäkseen Jonaksen vauhdissa. Eteneminen oli hetkittäin vaikeaa. Täytyi kavuta pudonneiden oksien yli ja varoa liukkaita kohtia, jotka saivat nilkkurit lipsumaan. Jonaksen hengitys rahisi rinnassa, ja hän pysähtyi vetämään henkeä, kun he saapuivat aukeaan kohtaan metsikössä. Jonas huohotti polviinsa nojaten.

Lizette laski kätensä Jonaksen käsivarrelle. ”Oletko kunnossa? Et ole enää mikään kaksikymppinen.”

Jonas nykäisi kätensä pois. Hän poikkesi polulta ja raahasi säkkiä jonkin matkaa metsään puunrunkojen välissä. Taskulampun valo pyyhkäisi aluetta, ja Lizette säpsähti nähdessään kuopat. Kaksi kuoppaa. Eivät yhtä syviä kuin haudat, mutta suorakaiteen muotoisia, ja niiden vieressä oli jäisiä multa- ja hiekkakumpuja. Pöllö huhui, ja Lizette hätkähti niin rajusti, että Jonas puhkesi höröttämään hänelle. Aavemainen ääni lisäsi Lizetten vastahakoisuutta entisestään, ja syvät kuopat nostivat hänen ihonsa kananlihalle. Oliko Jonas käynyt kaivamassa ne aiemmin?

Lizette nielaisi, kun Jonas kumartui toisen kuopan ylle ja potkaisi jäätynyttä multakasaa sen vieressä. Kuopan pohjalla oli luita, joissa oli sorkat kiinni. Teurastuksen jäänteitä ja lihanriekaleita.

”Laitetaan säkki alimmas. Missä lapio on?” Jonas kysyi häneen katsomatta. ”Et kai vain unohtanut sitä autolle?”

”Ethän sinä sanonut...”

Jonas tarttui häntä olkavarsista ja ravisteli. ”Meidän täytyy hoitaa tämä homma, okei? Nyt vauhtia!”

Lizette valaisi tietään kännykällä hölätessään koko matkan autolle. Kylmyys oli hiipinyt takaisin, ja sormikkaat olivat kosteat ja kylmät. Lizette läimäytteli käsiään reisiä vasten ja puri posken sisäpintaa, kunnes siitä alkoi tihkua verta. Jonas oli ottanut hänet mukaan, koska luotti häneen ja oli tosissaan hänen suhteensa. Jonas hautaisi entisen elämänsä ennen kuin vetäytyisi sivuun hänen kanssaan. Hän ei ollut vain käsittänyt, että se tapahtuisi näin konkreettisesti. Näinkö toimittiin niissä piireissä, joissa Jonas oli aiemmin pyörinyt? Lepäsikö rikollisen elämän jäänteitä joka puolella Ruotsin metsiä?

Lizette löysi lapion auton luota ja jäi siihen pariaksi sekunniksi. Aina välillä epäily valtasi hänet. Mitä tapahtuisi, jos hän vain hais-tattaisi pitkät kaikelle? Jatkaisi matkaa taakseen katsomatta? Hän puri haavaa posken sisäpinnassa, kunnes kipu nostatti kyyneleet silmiin. Hänen täytyisi skarpata. He olivat muuttaneet juuri yhteen. Ja pian he hakisivat varaamansa koiranpennun.

Kun Lizette palasi takaisin lapion kanssa, Jonas osoitti häntä tas-kulampulla ja hänen täytyi suojata silmiään kädellään. Jonaksen kas-vot olivat punaiset ja hiestä kiiltävät, kun Lizette meni lähemmäs. Otsa oli epäluuloisesti rypyssä. Jonas ei kyennyt seisomaan paikoil-laan ja vilkuili tien suuntaan silmät toljottaen. ”Missä helvetissä sinä kuppasit?”

”Anteeksi, että se vähän kesti”, Lizette sanoi ja olisi halunnut silit-tää miehen käsivartta, houkutellessa pehmeän äänen esiin.

Hän oli näkevinään hymyn, kun mies asteli häntä kohti. Hitaas-ti mutta silti karskisti mies painautui kiinni häneen, kunnes hän perääntyi puunrunkoa vasten. Lizette yritti suudella miestä, mut-ta tämä nykäisi päänsä pois ja nauroi, kun Lizette yritti hangoitella vastaan. Lizette tiesi, että mies piti siitä, ja tunsikin kutkuttavaa kiihty-mystä. Mutta hän ei halunnut muhinaa täällä.

Jonas painoi hänet tiiviimmin runkoa vasten. ”Joudut pyytämään anteeksi, beibi. Kunnolla.”

Lizette harasi vastaan kenkiensä koroilla, mutta liukastui. Pelk-kä ajatus maassa lojuvasta säkistä synnytti hänessä kylmiä väreitä. Kuinka Jonas saattoi edes ajatella seksiä täällä?

”Odotetaan, kunnes pääsemme mökkiin. Voin laittaa tulen tak-kaan ja sytyttää ne uudet kynttilät”, Lizette mumisi.

Hän henkäisi, kun Jonas tarttui häntä ranteista ja naulitsi ne puun-runkoa vasten hänen päänsä yläpuolelle. Hän tunsikin toisen käden ha-keutuvan takin sisään ja tarttuvan hänen rintaansa. Nänniä nipistä-vä käsine oli kylmä.

Jonas huohotti hänen korvaansa. Mies hellitti hiukan otettaan, ja hänen hengityksensä oli lämmin ja haisi tupakansavulta. ”Älä nyt viitsi, beibi. Olet ainoa, joka on ollut täällä minun kanssani. Ymmär-rätkö? Olet erityinen.”

Sanat saivat kyyneleet pyrkimään esiin. Erityinen. Lizette vastasi suudelman, kun Jonas yritti avata hänen housujaan.

Mies puristi häntä puuta vasten, kunnes hän oli kuin ruuvipenkissä. Jompikumpi heistä tönäisi taskulamppua niin, että valo lankesi puihin metsikön toisella puolella. Lizette kuuli, kun mies veti veto-ketjun alas. Ääni oli kiihkosta karhea. ”Olet ainoa nainen, jolle olen kertonut tästä. Nyt et voi jättää minua koskaan.”

He säpsähtivät, kun autonvalot loistivat äkkiä paljaiden puunrun-kojen lomasta, ja ääni huusi metsään selvällä vierasmaalaisella ko-rostuksella.

”Hei? Sveiki?”

Jonas irrotti otteensa Lizettestä niin äkillisesti, että tämä menetti tasapainonsa. Pakokauhu sai Lizetten ensin lamaantumaan, ja Jonas tarttui kiroillen säkkiin ja taskulamppuun. He kompastelivat yhdessä kohti tietä, josta olivat tulleet.

”Varo!” Lizette suhisi, kun mies ei nähnyt, että säkki tarttui oksaan.

Lizette näki reiän leviävän säkissä, kun oksa repi sitä. Hän tuijotti luurangon osia, jotka rahisivat kiviä vasten ja tömähelivät vaimeasti oksien ja sammalten välissä. Niin paljon luita.

Jonas sähisi ja komensi Lizetten pitämään säkkiä, kun hän kumar-tui kouraisemaan luurangon osia. Oliko tuo käsi vai jalka? Lizette voi pahoin katsellessaan, kun Jonas runnoi kömpelöin liikkein luita säkkiin. Säkin reiästä putosi sääriluu. Sitä seurasi kallo, joka vieräi Lizetten jalkaa kohti.

”Hei!” miehen ääni kuului tien suunnasta nyt ärtyneempänä. Ok-sat rasahtelivat, kun joku raivasi tietään metsään.

Lizette kohtasi Jonaksen mustan katseen. Ei tässä näin pitänyt käydä, ei todellakaan.

Kun Jonas pinkaisi juoksuun, Lizette päästi otteensa säkistä ja seurasi perässä.

2

SINDSTAHOLM, 1985

Carl vilkaisi siskoaan ja avasi vaatekaapin ovet yksi kerrallaan isoäiti Tyran vanhassa makuuhuoneessa. Saranat kitisivät. Sisäänrakennetut kaapit olivat syvät ja korkeat. Ne olivat katosta lattiaan täynnä leninkejä, puvuntakkeja, kenkiä ja laukkuja. Paljettihame kimalteli kristallikruunun valossa, kun Carl kosketti sitä.

Aina kun hän avasi uuden oven, ulos tulvahti koipallojen hajua – sillä nimellä isoäiti niitä kutsui. Sen kannoilla seurasi äidin pienten hajutyynyjen makean raskas tuoksu. Niiden kankaaseen oli kirjailtu sana Roses, ja Carl muisti, miten isoäiti oli nyrpistänyt nenäänsä löytäessään ne vaatekaapeista. Hän oli nurissut, että haju pinttyi vaatteisiin. Mutta tämä ei ollut enää isoäidin makuuhuone. Isoäiti oli muuttanut linnan siipeen pari viikkoa heidän linnaan muuttonsa jälkeen. Isoäidin turkit ja juhlaleningit jäivät kuitenkin tänne, vaikka Carlin isä Johannes oli pyytänyt isoäitiä siirtämään ne pois viimeksi pari päivää sitten.

Carl avasi viimeisenkin kaapin ja imi sisäänsä isoäidin turkkien ja miedon hajuveden tuoksua. Hän löysi etsimänsä oven takaa saalien ja iltalaukkujen seasta. Isoäidin kettupuuhkan. Carl oli aina tuntenut siihen vetoa. Pieneen kitaan ja tyhjinä tuijottaviin lasihelmistä tehtyihin silmiin. Hän tunnusteli silmiä varovasti ja silitteli turkkia, joka oli yhtä aikaa sekä jäykkää että pehmeää kuin metsästyskoirien selkä.

Hän säpsähti, kun sisko huusi aivan hänen takanaan: ”Auta minua vetämään se alas!”

Caroline oli pujottanut kiiltävän kokopitkän iltapuvun päänsä yli, ja se oli juuttunut helminauhaan hänen kaulassaan. Carl auttoi häntä vetämään puvun alas, kunnes jokin rasahti ja pieniä helmiä alkoi sadella kivilattialle.

”Noukitaan ne myöhemmin”, Caroline sanoi. Hän tuijotti makuuhuoneen suurta barokkipeiliä. Silkkimekko oli vähintään kolmekymmentä senttiä liian pitkä, ja kangas levittäytyi lattialle hänen ympärillään. Sisko kääntyili ja poseerasi peilin edessä kuin filmitähti. Hän näytti paljon vanhemmalta kuin kaksitoistavuotiaalta kun hänellä oli isoäidin punaista huulipunaa ja sinistä luomiväriä. Pitkät mustat tanssiaiskäsineet kasaantuivat makkaralle hänen ohuisa käsivarsissaan.

”Me näytämme kaksosilta, vai mitä, Carl?”

Carl kohtasi hämillään katseensa peilistä. Hän suoristi kädellään isoa neonpinkkiä paitaa, jossa oli olkatoppaukset. Siitä tuli hänen yllään mekko.

Heillä oli peilissä samat värit ja tismalleen samat ilmeet, ja he olivat samanpituiset, vaikka Carl oli kymmenen kuukautta vanhempi. Carolinesta oli tullut syksyllä pitkä ja hoikka, ja hän oli kirinyt Carlin kiinni. Mutta iän lisäksi heillä oli muitakin eroavaisuuksia. Carolinella ei ollut samanlaisia paksuja silmälaseja ja makkarapötköä muistuttavia käsivarsia kuin Carlilla. Eikä pyöreää naamaa ja kieroja silmiä, joita Carl vihasi. Carolinella oli mantelinmuotoiset silmät ja suippo leuka.

Äiti ja isoäiti olivat riidelleet tietämättä, että Carl kuuli. Isoäiti halusi, että äiti lakkaisi laittamasta Carlille ja Carolinelle esille samanlaisia vaatteita. Eikä äidin pitäisi pukea heitä vanhoihin perintövaatteisiin, kun isoäiti voisi aivan helposti tilata postiluettelosta uusia.

Carl käänsi katseensa pois peilistä. Isoäiti oli tilannut kokonaisen laatikollisen vaatteita Halénsilta heille molemmille ja heidän äidilleen, kun Caroline oli kertonut, että heitä kiusattiin koulussa. Isoäiti oli kieltäytynyt lähettämästä niitä takaisin, vaikka Johannes oli saanut raivokohtauksen nähdessään nykyaikaiset värikkäät vaatteet. Äidin vaatteet roikkuivat nyt vaatekaapissa, ja niissä oli hintalaput tallella. Mutta Carl ja Caroline käyttivät isoäidin ostamia vaatteita perintövaatteiden tai itseommeltujen sijasta.

Pitkä paita kutitti sääriä, kun Carl käännähti. Se sai kehon kihelmöimään ja tuntui kielletyltä. Eniten Carlia kiehtoivat kengät. Ne olivat mustaa kiiltoonahkaa, ja niissä oli korkea ja terävä korko. Carl

horjahti katsoessaan alas ja joutui ottamaan tukea. Hän sai otteen kaapissa roikkuvasta turkiksesta, mutta oli jo liian myöhäistä. Hän menetti tasapainonsa ja kaatui suoraan kaappiin. Hän kuuli siskon huudahtavan, kun toinen terävä korko raapaisi tätä mekon kankaan läpi. Siskon huutaessa Carl tunsu pelon kylmän kouraisun. Mitä jos isä olisikin tullut jo kirkosta kotiin? Isä ei saisi nähdä häntä tällaisena. Hän tarttui turkkiin uudestaan päästäkseen jaloilleen ja kuuli samassa huolestuttavaa natinaa juuri ennen kuin vaatekaapin sisusta antoi periksi hänen painolleen. Hän suojasi vaistomaisesti päätään, kun hattuhylly romahti alas. Turkki jäi väliin pehmentämään törmäystä, mutta hatut ja huivit lensivät ympäri lattiaa. Mukana lentänyt pahlilaatikko putosi lattiaan tömähdyttäen, ja paperit levisivät lattialle.

Carl puri huultaan, hän ei kyennyt liikkumaan. Hän kuunteli ääniä käytävältä, mutta askelia ei kuulunut.

”Mikä tuo on?” Caroline kysyi kun ojensi hänelle kätensä.

Carl katsoi ympärilleen ja näki käsin kirjoitettuja kirjeitä ja kirjekuoria levällään lattialla. Niitä oli lentänyt jopa sängyn alle.

”Isoäidin kirjeet”, hän sanoi ja ryhtyi keräämään niitä, joihin yletyi. ”Laita ne nopeasti takaisin. Toisten kirjeisiin ei saa koskea.”

”En tarkoittanut niitä! Vaan tuota tuolla ylhäällä!” Caroline sanoi ja nousi varpailleen. Hän tuijotti vaatekaapin sivuseinää.

Aivan ylhäällä seinässä oli pieni valkoinen peltikaappi, jonka ovessa oli punainen risti. Carl tunnisti sen. Äiti oli hakenut sieltä lämpömittarin, kun Carl oli ollut vilustunut. Isoäiti oli laittanut Carlin sänkyyn, peitellyt hänet monien vilttien alle ja asetellut viileän pyyhkeen hänen otsalleen.

”Se on lääkekaappi”, Carl sanoi. ”Jotta pikkulapset eivät ylettyisi ottamaan sieltä pillereitä tai saksia tai muuta vastaavaa. Auta minua nyt siivoamaan ennen kuin isä tulee kotiin.”

Mutta Caroline oli jo hakenut jakkaran makuuhuoneen meikkipöydän luota. Hän raahasi sitä kaappiin ja työnsi Carlin pois tieltä. Parissa minuutissa hän oli kavunnut ylös ja avannut kaapin sen ovessa kiinni olevalla avaimella. Ovi kirskahti avautuessaan. Sitteen sisko ryhtyi ojentamaan Carlille tavaroita. Sakset, kellastuneen

haavateipin ja rämisevän purkin. Caroline kiersi pullon korkin auki ja haistoi. Hän joi kulauksen ja irvisti tuijottaen Carlia.

”Maista. Tämä on sitä lakritsinmakuista yskänlääkettä, jota isoäiti antoi meille, kun olimme vilustuneet.”

Carl otti pullon käteensä ja käänsi sitä lukeakseen etiketin. Siinä luki Pernod Fils Absinthe mutta ei mitään siitä, että se olisi lääkettä. Pullo oli vihreä ja sisältö sameaa.

”Ei kiitos”, Carl sanoi nenäänsä nyrpistäen. ”Laitetaan nyt tavarat paikoilleen.”

”Odota vähän”, Caroline sanoi, ja Carl huokaisi. Hän tunnisti sisikon äänensävyyn samaksi kuin silloin, kun he olivat ratsastaneet metsässä tai lähteneet seikkailulle. Caroline ei halunnut ikinä palata kotiin. Ja Carl sai aina syyn niskoilleen.

Caroline keräsi viimeiset tavarat syliinsä ja hyppäsi alas jakkaralta. ”Ehkä äiti ei ole huomannut näitä perällä olevia pulloja. Siellä oli tosi upeita koristepulloja.”

Hän asetti kolme pientä pulloa varovasti riviin ehostuspöydälle äidin suihkepumpulla ja tupsulla varustettujen hajuvesipullojen eteen. Paksua ruskeaa ja vihreää lasia, korkit päällä, kuluneet etiketit. Kaapista löytyneet pullot näyttivät ikivanhoilta.

”Ovatko ne hajuvesiä?” Caroline kysyi yrittäen avata yhden pullon korkkia.

Äkkiä kimeä kirkaisu sai heidät säpsähtämään, ja Caroline piilotti pullon kiireesti selkensä taakse. Heidän äitinsä seisoj oviaukossa käsi suun päällä. Äidin takana seisoj heidän isänsä Johannes.

”Carl, tuo on paholaisen työtä!” isä sanoi kumealla äänellään, jota hän käytti silloin, kun oli valtavan vihainen. Carl potkaisu nopeasti naistenkengät jalastaan mutta ei halunnut riisua paitaa yltään, tai muuten hän olisi pelkissä alushousuissa. Heillä pukeuduttiin aina suihkuverhon takana ennen kuin näyttäydyttiin muille.

”Jos sinä olet sellainen... siihen auttaa esirukous”, Carlin äiti kuis-kasi.

Isä pamautti vaatekaapin oven kiinni niin että rämähti. ”Pois nuo kaikki! Silmiä kirvelee kuin ne olisivat tulella!”

Carlin sisko seisoj kädet selän takana. Hänen katseensa salamoj,

kun äiti kääntyi katsomaan häntä ja kuiskasi: ”Isoäidin räätälin ompelema juhraleninki...”

Carl yritti pyytää änkyttäen anteeksi, mutta isä marssi heitä kohti karjuen: ”Ylös torniin, mars! Nyt heti!”

Kun Carl perääntyi, isä tarrasi hänen käsivarteensa ja kiskoi hänet makuuhuoneesta tornin portaisiin johtavalle ovelle, joka oli vastapäätä makuuhuonetta linnan käytävällä. Isä riuhtaisi painavan oven auki ja puristi Carlin käsivartta niin, että kynnet pureutuivat ihoon.

”Äiti?” Caroline kuiskasi ja seurasi perässä, mutta heidän äitinsä vain tuijotti käytävään tyhjin silmin ja käsivarret roikkuen. Carl vihasi sitä katsetta. Ihan kuin hänen äitinsä tuijottaisi alas kuiluun ja olisi lakannut olemasta läsnä.

Johanneksen kasvot olivat tulipunaiset ja silmät pelkät kapeat viirut. Hän tönäisi Carlin kynnyksen yli ja osoitti ylös tornin rappusiin. ”Nyt heti, minä sanoin! Ettekä te saa ruokaa ettekä katsoa televisiota koko viikonloppuna!”

Caroline luikahti Carlin ohi kahisevassa mekossa. Tornin ovi pamahti kiinni heidän takanaan. Carl kuuli, kun ruosteista avainta väännettiin lukossa.

He maleksivat portaita ylös tornihuoneeseen, jota isoäiti oli antanut heille luvan penkoa sielunsa kyllyydestä. Siellä oli hylättyjä huonekaluja ja esineitä, joista isoäiti ei ollut malttanut luopua muuttaessaan linnan siipeen.

Pitkä iltapuku sai Carolinen kompastelemaan. Hänen alahuulensa vapisi yhä, kun he istuutuivat kuluneelle samettisohvalle.

”Minun olisi pitänyt sanoa, ettei meidän pitäisi pukeutua taas keran”, Carl sanoi. ”Mutta minä piilotin suolatikkuja ja kaksi Trocadero-limsaa kirjahyllyyn. Ja Marie-keksejä, mutta ne me säästämme huomiseksi.”

”Tämä on sinun syytäsi!” sisko sanoi ja tönäisi kirjaillun koriste-tyynyn lattialle. ”Sinunhan piti sanoa, milloin he tulevat kotiin!”

Hän pyyhki toista silmäänsä ja niisti nenänsä. Sitten hän puhkesi hihittämään hiljaa ja veti vihreän lasipullon toisesta pitkästä hanskastaan. ”Ehdin ottaa tämän mukaan ennen kuin äiti huomasi. Haistetaan sitä ja katsotaan, mitä se on. Saatko sen auki?”

Carl otti pullon. Hän nyki ja väänsi korkkia, kunnes se antoi viimein myöten ja avautui plopsahtaen. Hän antoi siskon haistella pulloa ensin.

”Äh, ei haise miltään”, sisko sanoi pettyneen näköisenä. ”Ihan kuin siinä olisi pelkkää jauhoa. Mitähän se on? Lääkettäkö?”

Carl käänsi pulloa ja kohotti sen ikkunaan nähdäkseen etiketin haalistuneen kirjoituksen, mutta kirjaimet tanssivat silmissä niin kuin aina. ”Acidum ar... sen... icum tai jotain”, hän sanoi ja antoi pullon takaisin siskolle. ”En osaa yhtään sanoa.”

3

”Gardermoenin lentoasemalle”, Lina Lantz sanoi tunkien kaksi viimeistä laukkua takapenkille ennen kuin työntyi autoon itse. Takaluukku oli jo täynnä hänen laukkujaan.

Rastapäinen taksikuski hymyili hänelle leveästi taustapeilistä pujotellessaan ahtailla kaduilla kerrostalojen välissä. Mies yritti käynnistää keskustelun siitä, minne Lina oli menossa ja mitä tämä teki työkseen, mutta vaikeni ja laittoi radiomusiikin soimaan kovempaa, kun Lina vain hymisi vastaukseksi.

Lina nojautui taksin takapenkkiä vasten ja katseli ohi vilistävää Oslon iltapäivää. Ihmiset seisoivat kuin pienet legoukkelit jalkakäytävillä laukkuineen, kännyköineen ja sateenvarjoineen. He liikkuvat suojateillä kuin synkronoidusti, toisiinsa törmäämättä, vaikka heidän katseensa eivät koskaan kohdanneet. Kaikki tämä oli niin kovin kaukana Sandingesta, jossa ainoat äänet olivat peräisin metsästä ja merestä. Kerran Lina oli kuullut lehden suhinan, kun se oli pudonnut alas puusta.

Hän mietti hetki sitten ukkinsa kanssa käymäänsä puhelua. Ukki sai hänet palaamaan Sandingeen etuajassa ja oli tietysti jo tarkistanut, milloin seuraava lento lähtisi: ”17.20. Tervetuloa kotiin!”

Ei Lina olisi muutenkaan halunnut jäädä Osloon nyt, kun hänen asuntonsa oli myyty ja tyhjennetty.

Ukki oli kuulostanut puhelimessa innostuneelta. Hän oli kertonut poliisitehtävästä linnassa, jossa heillä oli ollut tapana käydä jouluteriällä. Mutta ehkä se oli ollut vain keinoa pilaa, kun Lina oli ottanut puheeksi Sandingen rauhan. Ukin huumori oli yhtä kuivaa kuin hänenkin, ja tämä yritti luultavasti vain houkutella hänet kotiin seurakseen.

Tuo sana koti, siinä sitä olikin tekemistä. Ajatukset panivat hanttiin. Linalla ei ollut aikomustakaan antaa periksi ja ottaa sanaa omakseen. Miksi hän vaihtaisi halunsa asua maailman kaikissa kaupungeissa yhteen... kotiin?

Hän näki rypyssä olevan otsansa heijastuvan auton ikkunasta ja otti esiin eteiseensä kertyneen postin, jota ei ollut ehtinyt lukea, jotta ei joutuisi vastailemaan kuskin kysymyksiin. Oli jo kyllin outoa joutua vieraan ihmisen kanssa samaan autoon. Kohtelias rupattelu olisi hänelle ihan liikaa.

Viimeinen ikkunallinen kirjekuori sai hänet jähmettymään. Se oli hänen entiseltä työnantajaltaan Curitalta. Hän terästäytyi repäistessään sen auki mutta näki vain lyhyen viestin. Häntä oli yritetty tavoitella turhaan sähköpostitse ja puhelimella, ja he toivoivat, että hän ottaisi yhteyttä entiseen esimieheensä. Ystävällisin terveisin Curitan johto.

Hiki puski otsaan, ja taksikuski vilkuili häntä taustapeilistä. Ehkä mies oli oppinut tulkitsemaan kyyditettäviään jouduttuaan jynssäämään auton puhtaaksi humalaisten tai matkapahoinvoinnista kärsivien matkustajien jäljiltä. Linaa huimasi. Hänen pomonsa turva-alan yrityksestä Curitasta ei ollut ottanut häneen yhteyttä silloin, kun hänen kolmetoistavuotias suojattinsa Aksel oli kuollut. Tapausta oli seurannut loputon määrä tapaamisia poliisien ja muiden viranomaisten kanssa, mutta työnantajan edustajat olivat aina estyneet osallistumasta niihin. Viimeinen tapaaminen oli ollut Akselin vanhempien ja psykologin kanssa, eikä kukaan Curitasta ollut ilmestynyt siihenkään. Kuten ei myöskään pojan hautajaisiin, joista Lina ei muistanut paljontaakaan. Kuukausi hautajaisten jälkeen tuntematon ihminen henkilöstöosastolta oli lähettänyt Linalle viestin, että heidän täytyisi selvittää joitakin muodollisuuksia. Silloin Lina oli irtisanonut itsensä ja jatkanut nuoren ystävänsä menetyksen suremista yksin. Hän olisi hukkunut pimeyteen, ellei hän olisi palannut Sandingeen ja ukin luokse.

Hän hieroi ohimoaan, kun päänsärky jysähti kuin otsaa puristava vanne. Taksin pysähtyessä punaisiin valoihin Lina tuijotti ulos ikkunasta ja antoi talojen vaihtua mielessään kuvioiksi ja numeroiksi. Kolmesataakahdeksan ikkunaruuutua. Perheiden arki jatkui lamppujen ja verhojen takana kuin ikuinen varjoteatteri.

”Kaikki hyvin?” taksikuski kysyi.

”Ei”, Lina vastasi, ja kuski katsoi häntä huolestuneesti taustapeilistä. Pahoinvointi syöksyi pintaan, mutta Lina ei aikonut oksentaa.

Hänet oli vapautettu virkavirhetutkinnasta, eikä Akselin perhe pitänyt häntä syyllisenä. Miksi firma halusi puhua hänen kanssaan nyt? Se ei voinut olla hyvä merkki.

Lina antoi kuskille uuden osoitteen, joka sijaitsi aivan lähistöllä. Hänen ensimmäinen reaktionsa oli olla piittaamatta kirjeestä, mutta happi alkoi jo nyt loppua taksista. Hän tiesi, miten tässä kävisi: hän ei pystyisi hengittämään kunnolla ennen kuin olisi selvittänyt, mitä ne halusivat hänestä. Nyt hänellä oli tilaisuus ilmestyä Curitaan ilmoittamatta. Yllätyshyökkäys veisi pahimman terän siitä, että hän tunsii olevansa altavastajaan asemassa – ei kokonaan, mutta edes vähän.

Hän marssi ohi vastaanottovirkailijan, joka oli suoristamassa esitteitä telineessä. Hän sieppasi naisen kulkukortin tiskin takaa päästäkseen toimistotiloihin lasioven takana.

”Lina!” nainen huudahti syöksyen hänen peräänsä ja uhkasi painaa hälytysnappulaa. Mutta Lina heilautti rauhoittavasti kättään, ja nainen jäi tuijottamaan häntä lasioven takana kuin akvaariokala, kun hän jatkoi marssiaan pomonsa huonetta kohti. Lina muisti vastaanottovirkailijan ilkeät juorut kahviautomaatilla eikä jaksanut murehtia sitä, että tämä voisi saada potkut.

Toimistohuoneen ovi oli auki. Pomolla oli seuraa. Vierailijan tuoilta Linaa tuijotti mies, jossa oli jotakin epämääräisen tuttua, kunnes Lina muisti, että hän oli yksi henkivartijoista, jotka firma oli vuokrannut jalkapallojoukkueen turvamiehiksi. Hän oli niitä tyyppejä, jotka ähkiävät kovaan ääneen firman kuntosalilla ja joutuivat kääntämään koko yläkroppaansa nähdäkseen sivulleen.

”Tässä minä olen. Mitä asiaa teillä oli?” Lina kysyi ja laski kirjeen pöydälle pomonsa eteen. Miehen huolella silitetty paita ja raskas kello eivät naamioineet sitä, että hän oli kovanahkainen entinen portsari, joka oli luonut uraa turva-alan yrityksessä, kun häntä ei ollut kelpuutettu poliisikouluun.

”Ovatko Akselin vanhemmat haastaneet teidät oikeuteen?”

Hänen pomonsa nousi seisomaan ja levitti käsivartensa kuin kauan odotetulle vieraalle. ”Lina Lantz!”

Pomo vilkaisi kaksisataakiloista kollegaa, ja tämä katosi huoneesta välittömästi sulkien oven perässään.

Lina seiso i pöydän edessä hämmentyneenä. ”Taksini odottaa, saat kaksi minuuttia.”

”Hauskaa nähdä sinua, näytät voivan...”

Pomo haki viimeistä sanaa. Hän tuntui käsittävän, ettei sana hyvin olisi erityisen sopiva. Lina oli nähnyt oman heijastuksensa huoneen ikkunasta, ja oikeudenmukaisempi luonnehdinta olisi ollut päästään vialla. Hän ei ollut tehnyt viimeiseen kolmeen päivään mitään muuta kuin tyhjentänyt ja siivonnut asuntoaan uhraamatta sekuntiakaan ulkonäölleen. Ruskeat hiukset sojottivat lyhyellä poninhännällä, kuten aina, ja toljottavien silmien alla komeilivat harmaat rinkulat.

”Siinä tapauksessa menen suoraan asiaan”, pomo sanoi ja piti merkittävän tauon nojautuessaan eteenpäin natisevalla tuolilla. ”Meille on tullut tarjouspyyntö toimeksiannosta, ja asiakas haluaa siihen sinut. Tai tarkemmin sanottuna sinun ikäisesi naispuolisen henkivartijan, joka puhuu sujuvaa ruotsia ja ranskaa. Olet ehdottomasti paras ehdokas, joka meillä on.”

”Oli”, Lina korjasi kuivasti. ”Ennen kuin te jätitte minut tuuliajolle traumaattisen tapahtuman jälkeen ettekä väräyttäneet eväänkään suojataksenne minua tiedotusvälineiltä tai poliisikuulusteluissa. Kyse oli kuolemantapauksesta, joka ei ollut minun syytäni.”

Mies hymyili kiusaantuneesti ja vilkaisi kelloa. ”Pahoittelen, jos olet saanut käsityksen, että me emme huolehdi työntekijöistämme. Katsotaan, pystyisinkö suostuttelemaan johtokunnan myöntämään sinulle pikku bonuksen näin jälkikäteen. Edellyttäen toki, että otat toimeksiannon vastaan. Kuten ymmärrät, tarvitsen vähän enemmän aikaa antaakseni sinulle kokonaiskuvan toimeksiannosta. Mutta kyse on korkean riskiluokan henkilöstä ja luvassa on niin ollen erittäin suuri palkkio.” Mies iski silmää ja nojautui taaksepäin.

Lina yritti olla näyttämättä sisällään jyllääviä tunteita. Hän tuijotti miehen pöytäkalenteria saadakseen aivonsa järjestykseen. Loogisessa sarjassa olevat numerot rauhoittivat häntä. Kolmekymmentäyksi päivää joulukuussa.

Sindstaholmin linnan tiluksilta löytyy ruumis. Kuka on kuollut, ja mitä kaikki salailevat?

Lina Lantz on palannut Sandingeen pyörittämään kissahotellia ja haaveilee viettävänsä kerrankin rauhaisan joulun. Kylällä kuitenkin kuohuu, sillä Sindstaholmin linnan matriarkka Tyra Syderhielm on kadonnut ja lisäksi linnan pihamaalta löytyy roskasäkkiin sullottu luuranko.

Linan ukilla Eskilillä on omat aavistuksensa tapahtumista, mutta tutkinta ei tunnu etenevän ilman Linan apua. Niinpä Lina joutuu vasten tahtoaan sekaantumaan jälleen kerran uuteen murhatapaukseen. Tehtävä ei ole helppo, sillä linnan asiat halutaan pitää sisäpiirissä – ja tuntematon uhkailija haluaa Linan painuvan hiiteen koko Sandingesta.

Kuolema linnassa jatkaa Anna Breitholtz Monsénin mukaansatempaavaa dekkarisarjaa, jonka ensimmäinen osa on *Salaisuuksien ranta*. Sarja kertoo entisestä poliisista ja henkivartijasta Lina Lantzista, hänen persoonallisesta isoisästään sekä värikkästä paikallispoliisista Maddesta.

Anna Breitholtz Monsén on ruotsalainen kirjailija ja markkinointialan ammattilainen, joka on aiemmin työskennellyt lehtitaloissa ja IT-alan yrityksissä. Hän muutti Tukholman keskustasta Skoonen rannikolle toteuttaakseen pitkäaikaisen haaveensa dekkarikirjailijan urasta.

Breitholtz Monsén haluaa kirjoittaa omaperäisiä dekkareita, joissa tummien sävyjen lisäksi on myös huumoria ja persoonallisia henkilöitä, jotka eivät kulje tavanomaisia polkuja. *Salaisuuksien ranta* on ensimmäinen osa Lina Lantzista ja hänen omapäisestä isoisästään kertovasta feelgood-dekkarisarjasta. Teos oli Ruotsissa ehdolla vuoden 2021 parhaaksi dekkaridebyyttiksi.

ISBN 978-952-375-851-3

9 789523 758513

84.2

www.minervakustannus.fi

minerva